

POLARIS

Fotka: účastníci oddílového přeboru

S podnadem: Konec sezóny 2023

Události: Áčka v Hoděšovicích, Béčka v Píšti, MČR na krátké trati, Český pohár štafet, JML v Lipůvce, MČR v knock-out sprintu, MČR ve sprintu a sprintových štafetách, JML v Dambořicích, MČR štafet a družstev, trénink v kukuřičném poli, JML v Odranci, podzimní prázdniny na Slovensku, oddílový přebor, Boroka Kupa, 50 let ZBM

Obsah

Úvod.....	2
Áčka v Hoděšovicích.....	3
Béčka v Píšti.....	3
MČR na krátké trati.....	3
Český pohár štafet.....	4
JML v Lipůvce (BuřtCup).....	4
MČR v knock-out sprintu.....	5
MČR ve sprintu a sprintových štafetách.....	6
JML v Dambořicích.....	6
MČR štafet a družstev.....	6
Trénink v kukuřičném poli.....	7
JML v Odranci.....	8
Podzimní prázdniny na Slovensku.....	8
Oddílový přebor.....	9
Boroka Cupa.....	9
50 let ZBM.....	10

Úvod

S koncem kalendářního roku vychází čtvrté číslo Polarisu. I když to za okny nevypadá, tak Vánoce už budou za chvíli. Jsem ráda, že jsem stihla dát Polaris dohromady aspoň pod stromeček. V tomto čísle najdete přehled celé podzimní sezóny od Áček v Přemyslově přes štafety ve Vranově, družstva, podzimní prázdniny až po závody v Maďarsku Boroka Kupa.

Už rok se starám o Polaris a myslím si, že teď je ten správný čas na zpětnou vazbu, abych mohla případně Polaris někam posunout a vylepšit. Zajímalo by mě, zda jste jako čtenáři s Polarisem spokojeni, jestli máte nějaká přání ohledně Polarisu, nebo co byste chtěli naopak změnit. Proto vás prosím o vyplnění zpětné vazby, která je anonymní. Slibuji, že se pokusím se všemi připomínkami pracovat a všechna přání se pokusím splnit. Zde je odkaz na dotazník:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSc84TIZBsz4zVe7eI9HmzksZ2Wm5sGfpPOMPFq2n6DeBGTKBw/viewform?usp=sf_link

Také bych za celý rok chtěla moc poděkovat všem, kteří napsali nějaký článek. Vážím si toho, že jste si na Polaris našli chvíli času. Také věřím, že příští rok najdou odvahu a čas napsat článek i ti, kteří letos psát nechtěli. Na napsání článku do Polarisu není potřeba žádný spisovatelský talent, každý si ho rád přečte, i když není úplně perfektní, a je v něm pár chyb.

Teď už je na čase užívat si vánoční čas, pohádky, cukroví, návštěvy a nabírat síly do dalšího roku, ve kterém nás čeká zase spousta soustředění, tréninků a závodů.

Přeji vám krásné Vánoce a šťastný nový rok.

Julie Finstrlová

Áčka v Hoděšovicích

O víkendu 9. - 10. září jsme vyrazili na áčka do Hradce Králové. Protože nás nebylo mnoho, nejeli jsme autobusem, ale auty, a někteří z nás autobusem s Teslou. Po příjezdu jsme zjistili, že se pořadatelé inspirovali naší klasikou, a vyhradili nám plochu, kde jsme si měli postavit stan. Na to ale nakonec nedošlo, a tak se celý víkend nesl ve znamení hledání stínu. V sobotu nás čekal závod na krátké trati. V placatém terénu se běželo opravdu rychle, i přesto, že mnoho kontrol bylo schovaných v hustníku. V průběhu víkendu se tak osvědčila technika "vběhnu do hustníku a koukám, kde svítí světlinka". Mně se závod docela líbil a i přes několik menších chyb jsem dosáhl svého nejlepšího výsledku v lesním závodě ŽA, když jsem skončil 10. Po závodě jsme se přesunuli na ubytování v tělocvičně (už zase) a protože nebylo co dělat, někteří z nás vyrazili na městské koupaliště. Po otestování všech místních tobogánů jsme se vydali na večeri a pak zpět do tělocvičny, kde jsme večer strávili hraním společenských her.

V neděli se běžela klasika. Parametry tratí vzbuzovaly respekt a informace o čtyřech obcerstvovačkách na trati tím spíš. Trať na rozdíl od sobotní navštívila i místo, kde byl svah (!), a to hned na začátku. Při přeběhu silnice, který byl přibližně v pětině trati, jsem se pohyboval na hraně první pětky, pak ale bohužel přišly chyby, a začala se projevovat i fyzická nepřipravenost. Poslední kilometry závodu jsem už doběhl vyloženě na sílu, ale ani přes tyto komplikace nebyl nakonec výsledek (14. místo) tak špatný. Po doběhu jsme už jen zatleskali nejlepším na vyhlášení vítězů a vydali jsme se auty/autobusem zpět domů.

Vojtěch Marek

Béčka v Píšti

Ráno jsme vyjeli z Brna.

Dojeli jsme do Píště a postupně jsme všichni vystartovali. Les nebyl moc jiná než okolo Brna. Závod se nám moc líbil a několik z nás se dobře umístilo. Pak jsme jeli na koupák do Ostravy. Když nám zavřeli koupaliště, tak jsme se šli najíst do hospody. Dobře jsme se najedli a probrali postupy. Potom jsme se vrátili zpátky do Píště, kde jsme přespali v tělocvičně. Většina z nás se moc dobře nevyspala, protože někdo celou noc strašně chrápal. V neděli byla krátká trať, která se spouště z nás opravdu vydařila. Po vyhlášení jsme vyrazili domů. Poslední béčka jsme si moc užili.

Rea Coufalová

MČR na krátké trati

O víkendu 16. - 17. září se mezi obcemi Kadov a Samotín konalo MČR na krátké. V sobotu se běžela kvalifikace. Já si ji moc neužila, protože mi nebylo dobře, ale jiní určitě ano. Výběr hudby na shromaždišti nebyl úplně můj šálek kávy, takže zážitek z prvního dne

MČR na krátké trati

nic moc. Jediné, co to trochu zachraňovalo, byl les. Typicky vysočinský terén protkaný hustou sítí vodotečí a výrazné porosty mi sedí. Takže aspoň v lese bylo hezky.

Neděle začala krušně. Doprava z Brna byla zajištěna autobusem, ten se ale ani po půl hodině od domluveného času neobjevoval. Nakonec my, kteří jsme startovali brzy, jeli auty. Ani tak jsem málem nestihla svůj start a běžela jsem přímo do posledního koridoru. Ve finále se mi běželo líp, ale pořád žádná hitparáda. Byla jsem ráda, že to mám za sebou. Aspoň nebyla moc velká zima. Jelikož letošní MČR na krátké pro mě bylo dost krušné, je jasné, že příští rok musím jet znovu, a nabrat lepší zážitky.

Lucie Finstrlová

Český pohár štafet

Hned, jak bylo ohlášeno, že český pohár štafet zavítá do Vranova, začalo velké těšení se na závod na domácí půdě. Nepříjemným aspektem bylo zjištění, že bydlíme v embargu. Na půl roku se přestěhovat jinam jsme nakonec zamítlí, ale většina rodiny začala běhat jen jižním směrem, aby dostáli pravidlům.

Štafetám předcházela sprint na Mendláku. Prostor Augustiniánského kláštera byl zaplněn orientáky, kteří postupně odcházeli do karantény na Žlutém kopci. Spousta hobíků a veteránů, kteří neudolali se na tento závod přihlásit, si poprvé zažila karanténu. Dvě hodiny čekání v relativní zimě nic moc, ale aspoň jsme mohli z povzdálí sledovat velikány orientácké scény, které známe hlavně z televize. Ze startu na Vaňkově náměstí se hned vběhlo do areálu Masarykova onkologického ústavu. Tam kufrovat se ztrátou dvou minut na jednu z kontrol se podařilo předpokládám jen mně, takže po pár pípnutích v okolí Úvozu stačilo jen vymyslet, jak vběhnout správně do areálu kláštera. Když závodník zvolil ze sběrky správný koridor do cíle, měl vyhráno. Pak už rychle na tramvaj a hurá na první úseky ve Vranově. Medaili si vysprintovali jen Tom Urbánek (H18) a Vláďa (H21B), ale Eliška (D18) s Kiki (D16) byly k medaili také proklatě blízko.

Start štafet byl ve Vranovském motokrosovém areálu. V sobotu nás pořadatelé potrápili kontrolami přímo mezi muldami motokrosu v pytlíku, v neděli jsme v písčinych dunách začínali. Divácká kontrola a průběh se nacházely tak daleko od diváků, že uvidět svého probíhajícího partáka byl náročný úkol i pro zkušeného ostrovida. Příště není od věci k buzole a čipu zvážít přibalení příručního dalekohledu. Na vranovský les mnozí nadávali kvůli jeho špatné průběžnosti, zarostlosti a podobným podružnostem. Nám se ale náš les líbil a nebráníme se zde mít v budoucnu co nejvíce mapových tréninků. Název nedělní mapy Veselý kopeček naznačuje, že v lese nebyla o vrstevnici ani o legraci nouze. Silné zážitky přinesly tyto štafety hlavně našim nejmladším, kteří s velkými obavami a někdy i slzami kráčeli vstříc lesní výzvě. Nutno dodat, že se jí zhostili se ctí, a přestože pro jejich kategorie byly tratě opravdu náročné, tak nakonec všichni dokončili a nevzdali to, ač někteří strávili v lese i 2 hodiny! Za zmínku stojí zlato i bronz kluků H21, sobotní bronz holek D21 a nedělní stříbro pro DH10 Emu, Bruna a Kryštofa.

Lenka Kočová

JML v Lipůvce (BuřtCup)

Na konci září jsme se za téměř letního počasí zúčastnili tradičního BuřtCupu, tedy oblastního žebříčku v Lipůvce. Už po cestě na start, a pak v lese, nás vítaly výzvy v podobě typických kopečků a hustého malinového houští, které se prolínalo mezi stromy. Některé kontroly byly dobře schované, ale s odhodláním jsme je nakonec všechny našli. Když jsme dorazili do cíle, dostali jsme zaslouženou studenou osvěžující vodu a mohli jsme si odpočinout. Ale to nebyl konec našeho dobrodružství! Po náročném běhu jsme si užili teplého ohně, kde jsme opékali špekáčky a sdíleli příběhy našeho kufrování. Také jsme mohli ochutnat skvělé buchty, které pekli sami pořadatelé závodu.

Elena Tomanová

MČR v knock-out sprintu

Knock-out sprint v Písku aneb stará generace vrací úder! Tak jsem měl konečně jednou závody, při kterých se musí občas kouknout do mapy, kousek za barákem. Ještě k tomu sprint a rovnou mistrovství, navíc premiérová disciplína! To si nemohl nechat ujít ani takový stařec (a posledních pár let pouze příležitostný orientáček) jako já.

Závody se konaly ve státní svátek 28. září a běhalo se v Písku. Nicméně po písku nebylo ani vidu, ani slechu. Naopak se běhalo po ulicích, v parku, skrze průchody a nebo třeba po schodech. Musím říct, že za mě velmi dobře uspořádané závody, které určitě pozitivně překvapily velkou část účastníků.

Vše začalo dopolední kvalifikací, která sloužila jako hrubé síto. V dospělých byly tři rozběhy a z každého postupovalo do semifinále pouze šest nejlepších. Začátek trati byl náročnější, chtělo to udržet chladnou hlavu, neudělat větší chybu a pak to rozbalit v druhé, již převážně běžecké, části. To se několika Žabiňákům podařilo a do semifinále jsme tak měli své zástupce - Natálku, Johanku, Jáchyma a taky mě.

Při čekání na odpolední semifinále jsme stihli krátkou procházku, oběd a studium startovní listiny. Se zděšením jsem se dozvěděl, že jsem druhý nejstarší účastník v mužích. Zatímco kvalifikace měla formát klasického intervalového startu, v semifinále byl start hromadný a prostřední část trati byla složena ze třech variant, které si závodníci vybírali před startem, tzv. Self-choice. Jelikož to pro mě byla premiéra, neprovedl jsem volbu ideálně a určených 20s na výběr varianty jsem strávil spíše studiem dané části mapy a hledáním toho, kudy se vlastně do areálu školy dostat, a kde všude jsou tam ploty. Já jsem po startu kontroloval balík zezadu. Měl jsem před sebou silné koně a byl jsem rád, že s nimi držím krok, zároveň jsem vchytrale střádal plány na útok. V areálu školy jsme se rozdělili každý podle zvolené varianty, favorité ale udělali chybu a při výběhu z areálu ven jsem se najednou ocitl na čele. Pocítil jsem šanci na postup, natáhl jsem můj krásný krok a vypracoval si malý náskok. Věděl jsem, že nesmím udělat žádné mapové zaváhání, a to se mi naštěstí podařilo. K překvapení všech (včetně mě) jsem můj semifinálový rozběh vyhrál a těšil se tak na finálový souboj šesti nejlepších sprinterů, navíc okořeněný o interní boj s Jáchymem, který také postoupil dále.

MČR v knock-out sprintu

Finále následovalo bez větší prodlevy a bylo nejnáročnější, jak fyzicky, tak i mapově, ačkoli i přes hromadný start nebyla použita žádná rozdělovací metoda. Trať byla rozložena na třech výřezech mapy a nebylo tak na první pohled zřejmé, jestli není použit například motýlek. Já jsem bohužel hned na první kontrolu zvolil horší variantu postupu, balík mi utekl. Hned na druhou kontrolu jsem se ještě posunul v mapě a ztratil dalších několik sekund. Tím jsem úplně přišel o kontakt s ostatními závodníky a v mapově těžkém závodě jsem tak začal ztrácet. Bylo mi jasné, že se dopředu již nedostanu, ale vidina zisku licence E, pokud doběhnu s ražením v pořádku byla silná, a tak jsem závod kontrolovaně doběhl na posledním, šestém místě. Já bych se sice snažil a udržel se s balíkem, nicméně nakonec skončil pouze o pozici lépe než já. Ale vzhledem k tomu, že jsem ho vyklepnul hned v navazujícím víkendovém sprintovém MČR, prohlašuji se za aktuálně nejlepšího sprintera oddílu a přijímám veškeré pocty s tím spojené!

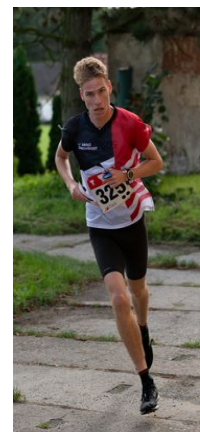
Pavel Brlica

MČR ve sprintu a sprintových štafetách

Tento rok zavítalo Mistrovství České republiky ve sprintu a sprintových štafetách do Opavy - do areálu slezské nemocnice a areálu psychiatrické léčebny. Počasí letos nepřálo tak jako minulý rok. V sobotu při cestě z parkoviště do karantény a poté i v karanténě velmi hustě pršelo, a tak se převážně travnatý terén stal místy poměrně kvalitním lyžováním. Naštěstí v době závodu už nepršelo, jen drobně mrholilo, ale i tak si myslím, že běžci s brýlemi byli lehce znevýhodněni. Od závodu jsme očekávali, že bude velmi rychlý a běžecký. Jediné, co by to mohlo změnit, by bylo velké množství umělých plotů, toho však pořadatelé nevyužili, takže se vyplnila naše představa o stavbě trati. Co se týče mapy, stačilo si dát pozor při přeběhu mezi areály. Museli jste ve vysoké rychlosti zjistit, které branky jsou otevřené, a kudy je to pak nejrychlejší. Ukázalo se, že i při probíhání zdánlivě lehkým areálem to chtělo stále dávat pozor, protože vynechat nějakou kontrolu nebylo tak těžké. Řekl bych, že tento závod tedy více svědčil rychlejším běžcům než mapově zdatným závodníkům. Mně osobně se závod dost líbil, velmi mi hrálo do karet, že to nebyl mapový sprint, ale přeci jen mě mrzí, že tam nebyl alespoň jeden delší a mapově zajímavý postup. Naštěstí jsem si trať včas domapoval až do konce, abych zjistil, že už stačí jen rychle běžet do cíle. Jsem nesmírně rád, že se mi povedlo vybojovat třetí místo, a dokázat, že netrénuji zbytečně.

Nedělní štafety nebyly o moc rozdílnější než sobotní sprint, i když to byla asi ještě větší atletika po trávě, ale závod se mi i tak opět velmi líbil. Jediné, co za mě pořadatelé nezvládli, bylo udělat karanténu na takovém místě, aby mohli i členové štafety, kteří ještě neběželi, fandit a mít přehled o průběhu závodu. Mně se trať opět velmi líbila, ale je jasné, že ne všichni mají rádi tento typ závodu. Takže doufám, že příští rok bude terén těžší a bude více vyhovovat i ostatním členům ZBM štafety. I tak bych chtěl pochválit všechny členy své štafety za skvělé výkony a doufám, že příští rok se v této klasické sestavě (Kiki, Kuči, Urboš, Ela) opět potkáme a konečně to cinkne!!

Tomáš Urbánek

JML v Dambořicích

Tento víkend byly závody v Uhřicích. Jeli jsme společnou dopravou, což bylo super, ale bylo mi trochu špatně. Ráno, než jsem vyběhala, mi byla docela zima, ale po doběhu už bylo dost teplo. Les byl pěkně prostupný a mapa byla docela lehká. V lese padalo listí a bylo to moc pěkné. Když jsem přeběhla kontrolu, doběhla jsem k zajímavému bunkru a u něj už mi pak Pavel Dohnal poradil, kam dál. Vítězové dostali kapesníky a pastelky. Pak jsme se vyfotili a jeli domů. Cestou domů jsme se zastavili ve městě a dali si zmrzlinu.

Ester Smítalová

MČR štafet a družstev

Hájkovi, bydlící toho času v Eksjö ve Švédsku, mají každý rok ten stejný cíl. Běžet Botas a Družstva. Botas se daří, Družstva ne. Letos se to ale konečně sešlo! Ale stálo to nakonec za to? Terén u obce Krouna na první pohled úplně nelákal. Je to ale přeci jen pořád Vysočina a to je vždy záruka pěkných lesů a rychlých farstovaných štafetových tratí vhodných pro všechny nezávisle na věku a výkonnosti. Pořadatelé z LPU měli vše taky dobře promyšlené a pokud si dobře vzpomínám, tak z tohoto pohledu nenastal žádným ani sebemenší zádrhel, a to vždy přispěje ke spokojenosti. Jediné, co bych snad zmínil, byla v určitých momentech až příliš dlouhá fronta na Toiky. Ta byla ale způsobena (ne)schopností závodníků obsadit zhruba polovinu z nich. Přehledná prostorná aréna, asi největší parkoviště/rozklusová plocha všech dob, bohatý výběr občerstvení za velmi působivý peníz a nakonec i pěkné počasí připravily ty nejlepší podmínky pro pohodově strávený víkend s oddílovými kamarády. Jediné, co zážitek mohlo pokazit, byl les, mapa a tratě... No ale to se naštěstí nekonalo. Už štafety, které se odehrávaly na západní části mapy, nabídly velmi solidní kus mapařského a stavitelského řemesla. Tratě byly dle očekávání svižné, zároveň na hranici nejvyšší obtížnosti pro daný les, kdy zejména dohledávky některých kontrol nebyly zcela zdarma. V útoku na ně se ale ukázalo, že jak mapař, tak stavitel, v lese nějaký čas pobývali a byli si moc dobře vědomi toho, že se ke každé kontrole dá s dobrým plánem vždy bez problému domapovat. Navíc i rozdělovací metody měly "hlavu a patu" a stavitel jich vyzkoušel hned několik různých typů. Plusem byl i výborně navržený koncept dlouhého "diváckého" úseku na start a pěkný svižný průběh shromaždištěm a doběh. A vše nakonec okořeněné dvěma tituly mistrů ČR. Po infarktovém finiši dorostenců proti letos neporaženým klukům z PBM vyhráli Bulin, Urboš a Kuči a po sólo jízdě si pro titul v chlapech doběhli Cáchym, Mára a Dým (btw. šestý titul ZBM v H21 za posledních 8 let a to v btw šesté odlišné sestavě!). V neděli ještě trochu přimrzlo, ale sluníčkem se taky zrovna nešetřilo. Relativně brzo přihoukali i policajti, takže byla na louce u tří stanů ZBM zdravá, bojovná a veselá nálada. A to vždycky smrdí dobrými výsledky! A i v lese vše nakonec odsypalo. Naše tříbarevné dresy byly zase jednou hodně vidět! Moje trať posledního úseku dospělého družstva byla trať klasického štafetového víkendu ve velmi solidním provedení, co rozhodně neurazí. Stavitel si zase hrál s různými druhy farst a nebál se experimentovat ani s velmi odlišnými částmi tratí a poctivým větvením do čtyř v první půlce chlapeckých tratí, což se promítlo i do vcelku pěkného rozdělení startovního pole hned po prvních úsecích. Dorostenci se vezli na sobotní vlně a doběhli si pro skvělé

druhé místo! To navíc medailově ještě třetími místy podpořili nejmladší veteráni a dospělí a nesmím opomenout ani další zlatý úspěch JMO v žácích, kde jsme měli také výrazné zastoupení. Co říci závěrem? Stálo to za to! Příští rok se budu snažit protlačit mezi úspěšné veterány (což nebude žádný med po jejich úspěších) a zároveň se budu snažit protlačit na zadní pětadvacítku s posledními přeživšími z naší "partybus-duhastnoshirt-vodopady-krouzime-Liborproslov" generace. Na druhou stranu bylo fajn vidět, že dnešní mladí mají na tu kulturu svůj vlastní názor a že když se náhodou začne rozlíhat éterem jejich jam, tak se nebojí ukázat, že si na tom taky dokážou jet. Čus a zas někdy.

(P.S.: nepřítomnost diakritiky, případně nejaký možný autokorekt není způsoben nějakou přílišnou snahou stát se hipsterem, ale neschopností mého švedského pocitace používat cestinu, za což se omlouvám)

Daniel Hájek

Trénink v kukuřičném poli

Nejdříve bych asi měla začít tím, že tréninku v kukuřici jsem se nikdy neúčastnila. Už proto mě lákalo si to alespoň jednou zkusit. Ve středu 18.10. byl trénink pro dorost a já doufala, že tam nebudou jen ti nejlepší. Už při příchodu mě překvapila účast dalšího klubu, tudíž mnohem více lidí, než jsem čekala. Beru mapku a hledám start. Ale starty jsou k mému překvapení dva, ke každému přísluší jiná sada map. Přemýšlím, jak na to, vbíhám do kukuřice a začínám počítat uličky. Stejně se nakonec ztrácím a volím obíhací trasu po okraji bludiště. Sice delší, ale zato pořád vím, kde jsem. Radím malé holčice, doufám, že správně. Kolem probíhají rychlíci z dorostu, je vidět, že mapu mají dokonale načtenou. Obdivuji skvělou paměť. Konečně cíl! Skvělý pocit, že tu přece jen nezatmím. Tak proč si to nedat ještě několikrát? Odcházím po hodině zpocená, unavená a spokojená. Na první pohled by se mohlo zdát, že je to přece vzhledem k pravidelnosti, oproti tréninku v lese, jednoduché. To je sice pravda, ale na druhou stranu je to makačka na bednu. Kdo to chce zvládnout opravdu rychle, musí si dopředu zapamatovat část trasy a ani na chvíli při běhu nepřestal počítat ty ztracené uličky...

Doporučuji všem a ráda zase příští podzim přijdu.

Petra Václavková

JML v Odranci

Nevím už ani, jak se to semlelo, ale na konci října jsem si řekla, že jsem letos skoro na žádné orientácké akci nebyla, tak je čas to napravit aspoň takhle na závěr sezóny. Překecala jsem kamarádku, co si občas taky něco zaběhne, ať jede se mnou, a spolu jsme se vydaly na závody do Odrance. Už po cestě tam svítilo sluníčko a byl krásný podzimní den, takže první dojem byl super a hned jsme se začaly moc těšit. Krásné počasí přivítalo hodně lidí, poznala jsem i dost známých tváří, což bylo fajn. Raz dva tři a už jsme byly v lese, můj cíl bylo to přežít a neskončit poslední (a to se mi povedlo!). Na to, že jsem neběžela hrozně dlouho, se mi celou dobu k mému překvapení běželo fakt dobře. Celý závod mi utekl strašně rychle, navíc bylo fakt hezky a les byl taky moc pěkný,

skoro žádný kopec, dokonce ani neustále bažiny, a od začátku mokré boty mi nevadily. Samozřejmě, s pár kontrolama jsem měla menší problémky (s jednou fakt velkej), ale bez toho by to nebylo ono, že jo... Závod jsme ve zdraví a s úsměvem na tváři dokončily a já byla ráda, že se rozhodla jet. Tak snad se příště rozhoupu jet na nějaké závody dřív než na konci října.

Eva Malivánková

Podzimní prázdniny na Slovensku

Ve čtvrtek ráno jsme vyjeli na cestu na Slovensko. Po cestě jsme se zastavili na asi 3 hodinový výlet. Poprvé jsme se prošli po slovenských horách, odkud byly vcelku hezké výhledy. Pak jsme jeli rovnou na večeri, kde jsme se i ubytovali v nových a hezkých apartmánech. Celou dobu jsme byli rozdělení do náhodných týmů, se kterými jsme večer hráli různé hry a kvízy. Na výletech jsme taky hráli hru SČÍTÁNÍ KLÍŠŤAT, kterou všichni naprosto zbožňujeme!

Další den celou dobu pršelo, takže jsme se v pláštěnkách plahočili na nějaký hrad, kam jsme někteří stejně nakonec nešli. Všichni jsme u auta byli totálně promočení, ale většinou spokojení. Jeli jsme rovnou do bazénu, kde jsme random potkali lidi z PBM. 3. den jsme šli na nejdelší výlet za celou dobu. Vyšli jsme z parkoviště v údolí až na horu Velký Kriváň (1709 m.), takže jsme šli asi 1000m převýšení. Mega to po cestě nahoru klouzalo a nahoře byla extrémní zima. Ale nakonec to stálo za to, výhledy teda nahoře nic moc, všude byla mlha, ale cesta dolů už byla v pohodě. Večer jsme opět hráli nějakou hru v týmech. A poslední den, tedy v neděli, jsme se po cestě domů stavili na výlet u Jánošíkových díer. Tam to bylo taky hezký. Potom už nás čekala jenom cesta domů.

Eva Marková

Oddílový přebor

O víkendu 4. - 5. listopadu se v Zubří konal oddílový přebor, který každoročně představuje zakončení sezóny. V sobotu ráno jsme se sešli na nádraží v Králově Poli a vyrazili společně vlakem do Olešné na Moravě. Lehkou komplikací v cestě byla výluka na trati mezi Tišnovem a Bystřicí nad Pernštejnem, ale náhradní doprava autobusem proběhla naprosto hladce, a tak jsme zdárně dorazili do Olešné. Odtud nás čekal zhruba 3km pochod na cílové místo víkendového pobytu – rekreační středisko Jasenka. Po ubytování se v chatkách či pokojích jsme vyrazili do blízkého okolí na první víkendový souboj – krátkou trať v tradičních kategoriích: Nováčkovský kufr, Závod nadějí, Malá mistrovská, Velká mistrovská a Veteránský pohár. Typicky krásný vysočinský les mne opět neklamal, trať Veteránského poháru byla úžasná, jen těch mých „klasických“ chyb by bylo fajn se příště alespoň částečně vyvarovat. Pěkný dojem z lesa podtrhlo sice chladné, ale sluníčkem prosvětlené počasí. Po obědě a krátkém odpočinku jsme odpoledne v areálu ubytování hráli ve 4 a vícečlenných týmech hru Gamebook, ve které jsme v roli orientáka Oskara bloudili ze stanoviště na stanoviště (některá byla obzvláště oblíbená a opakovaná účast na

Oddílový přebor

nich se stala nezapomenutelným zážitkem) a snažili se úspěšně projít celým příběhem, kdy na konci hry nás čekala sladká odměna. Nakonec se to všem týmům podařilo, jen v některých případech to trvalo trochu déle; večeri však v pohodě stihli všichni.

Večerní program s tématem oddílače „zelená“ klasicky zahrnoval zhodnocení uplynulé sezóny Honzou Fialou a vyhlášení nejlepších orientáků oddílu, a to v kategorii žák, dorostenec, dospělý veterán. Pak následoval vtipný kvíz, kde si každý mohl ověřit své znalosti o některých členech oddílu a popustit uzdu své fantazii při jejich poznávání na dřívějších fotkách, popřání dvěma oslavencům k narozeninám a diskotéka s volným programem.

V neděli dopoledne proběhly tradiční oddílové štafety složené napříč všemi kategoriemi. Po obědě a vyhlášení výsledků sobotního závodu a nedělních štafet jsme vyrazili na zpáteční pochod do Olešnice na vlak. Cesta domů uběhla i přes výluku rychle a už jsme mířili zpět do svých domovů.

Uplynulý víkend jsem si skvěle užila, po delší době jsem se dostala v „závodním“ módu do lesa s mapou a zároveň jsem měla šanci se potkat a popovídat si s některými Žabiňáky, které jsem už déle neviděla. Moc díky všem, kteří se na přípravě i zdárném průběhu víkendu podíleli.

Alena Finstrlová

Boroka Cupa

Na začátku listopadu početná skupina Žabiňáků vyrazila do Maďarska. Sraz byl 15:00 v Komárově. Jeli jsme dlouho, ale cestu nám okořenil sprint v Ostřihomu (Esztergom). Celý den pršelo, i při sprintu, kdy jsem běžela, uklouzla jsem na bahně a sjela kopeček po zadku. Potom jsem byla celá zablácená. Když jsem doběhla, musela jsem se jít umýt do řeky. Poté cesta pokračovala, na ubytování jsme se dostali tak v deset večer a než jsme se ubytovali, bylo jedenáct. Měli jsme chatku po dvanácti, a tak se tam vešla celá naše krabice plus ještě tři lidi. Věděli jsme, že ráno budeme muset vstávat, abychom jeli na závody, a tak jsme šli spát. Ráno jsme jeli na závody, zase pršelo, problém nastal už při parkování, protože na místě závodů byla i nějaká slavnost, a nebylo kde zaparkovat. Poté jsme postavili dva oddílové stany a začali se rychle připravovat na závod. Na start to bylo asi 1700 m. Když jsem dorazila na start, vypadalo to, že přestane pršet, mně už to bylo jedno, protože jsem stejně byla už celá mokrá. Jakmile jsem vyběhla ze startu, hned mi to nějak nesedělo, a uvědomila jsem si, že jsem odběhla trochu špatným směrem, tak jsem to napravila a doběhla na tu cestu, kam jsem chtěla. Ale to nebyla jediná překážka na tomto postupu. Ještě jsem se ponořila do jalovců a nemohla jsem se odtud dostat. Ještě před první kontrolou mě doběhla Kiki, která startovala asi 4 minuty za mnou. A takto se se mnou táhly chyby celou trať. Až jsem se vrátila z lesa, kde jsem byla asi hodinu, byla jsem spokojená, že jsem zase zpátky. Trochu mě štvalo, jak jsem to pokazila, ale co se dá dělat, to je prostě orienták. Na shromaždišti jsme se ještě naobědvali z toho, co nám koupili Vold a Havran v obchodě, a jeli jsme zpátky na ubytko. Na chatce jsme vybalili mokré oblečení a vyrazili do termálů. Pobýli jsme tam 2 hodiny. Všichni pořádně zrelaxovali a vyrazili na večeri do pizzerie. Potom kdo chtěl, mohl do obchodu. Když jsme se vrátili na chatku všichni začali

hrát slatinu, nejlepší mobilní hru na světě. Tu jsme hráli až do večera a šlo se spát. Ráno jsme celkem brzy vyrazili na závody. Tentokrát jsem startovala docela pozdě, tak jsem měla hodně času. Ještě než jsem vyrazila na start, vrátil se Void, že hned po cestě na jedničku šlápl na nějaký drát a propíchl si nohu. S pocitem toho, že někde kousek za startem je drát, jsem vyrazila na trať. Bylo to lepší jak předešlý den, akorát na jednu kontrolu jsem se ztratila asi na osm minut zase v jalovcích, tam mě doběhla Verča a Terka Štětínská. Až do cíle jsme běžely všechny spolu a pomáhaly si, na konci jsem hodně zrychlila a líbilo se mi to. Jakmile všichni doběhli, proběhlo vyhlášení. Jako oddíl jsme byli hodně úspěšní. A pak hurá domů.

Klára Kočová

50 let ZBM

Pěkný den všem, kdo rádi čtou časopis POLARIS, tak jako já. Dovolte mi, abych přispěla malou vzpomínkou k 50 letům ZBM. Jsem již trochu odrostlá, spíše věkem než duchem, a tak mi dovolu podělit se s vámi o vzpomínky maminky a babičky. Bylo to na jaře, v roce 1985, kdy se můj syn Aleš potýkal s virem spálové angíny a spály, a vypadalo to, že snad bude moci tak akorát hrát v teple sálu šachy. Můj manžel pracoval v dopravním podniku města Brna, který zapůjčoval vždy ve středu odpoledne autobus na tréninky, které se konaly v okolí Brna. Setkal se tak s Honzou Ditrichem. Ten mu nabídl, aby zkusil Aleše přivést na trénink, a pak se uvidí. Přišlo nám to jako dobrý a zdravý posilující nápad a tak jsme jedné jarní středy vzali Aleše k autobusu. Samo sebou jsme nemohli nechat Ludka samotného doma a tak jsme šli všichni. Honza byl velmi organizačně schopný a pro orientační běh zapálený člověk. Než jsme s ním vyřídili formality pro vstup Aleše do oddílu, seděl Luděk v autobusu a Honza jen pokrčil rameny se slovy: „Je ještě malý, ale co, má tu staršího bráchu, ten se o něj postará.“ Tak odjel autobus plný dětí a dospívajících někam do neznáma i s mými syny. Když se vrátili domů, byli špinaví, ale nesmírně spokojení, a měli nový poklad. Mapu, která měla v záhlaví BABA. A tak jsme všichni získali nové kamarády.

Jestlipak vy starší uhodnete, o které dva brášky se jedná? Ano, pravdu máte vy, kdo jste tipovali bratry Aleše a Ludka Finstrlovi. Abyste si udělali představu o době, kdy ještě nebyly mobily a děti vyjížděly na závody bez nich, tak přidávám ještě dva zážitky pro mnohé již z dávných věků: Prvním z nich byl zážitek z neděle, kdy kluci odjeli na závody s přibližným návratem plánovaným na 15. hodinu. Ovšem bylo 18 hodin, kluci nikde a my měli lístky do divadla. O čtvrt na sedm manžel rozhodl, že jdeme, a kluci si nějak poradí. Jak jsem byla šťastná, když jsme kluky potkali na křižovatce blízko našeho domu. A co že se stalo? Ztratil se jeden závodník, kterého nemohli po dokončení závodu nikde v lese najít, a bez něj nemohli odjet. Závodník vyběhl z mapy, a když se nemohl najít a vrátit zpět na mapu, stopl si auto, aby se co nejspíš vrátil. No jo, jenže si nepamatoval, jak se jmenuje místo shromaždiště nebo cíle, jen si vzpomněl, že tam někde je blízko motokrosová dráha. V daném okrese, kde se závody konaly, byly ovšem motokrosové dráhy dvě, a ti dobří lidé ho odvezli na druhou stranu okresu. Než se podařilo dovolat do blízkého pohostinství, kam se dalo telefonovat, kde se ztracený závodník nachází, uplynul drahý čas. Pak už jen celý autobus vyzvedl zbloudilce a vrátili se všichni celí a zdraví do Brna. Druhý zážitek byl ze zimy. Byli jsme celá rodina na lyžovačce v Horní Lipové. Dovolená končila a my jsme byli domluveni s Honzou Ditrichem, že hochy dovezeme na závody v ZOB (nyní LOB). Vyjeli jsme brzo ráno a přijeli na místo konání závodu včas.

Hned jsme se zapojili do pořádání závodů (počítání výsledků, vaření čajů atd.) Sledovat průběh závodu nebyl čas. Až za čas jsem zaznamenala, že dlouho nevidím Ludka, a tak jsem se zeptala Lídy Pracné, která počítala výsledky vedle mne, jestli ho neviděla. Udiveně se na mě podívala a řekla, ty jsi Ludka pustila ven? Nechápala jsem, až mi Lída řekla, že je venku mínus 25 stupňů, a že ona Jirku nepustila. Byla jsem hrůzou bez sebe a byla ráda, když Luděk statečně doběhl do cíle. Dříve se starší děti starali o mladší, v zimě je namazali, aby neomrzli, a poslali je na start. Jak šel život, tak bratři ukončili školy, oženili se a založili své vlastní rodiny a čas je přivedl se svými partnerkami a dětmi zpět k orientačnímu běhu a společně strávenými víkendy na závodech, trénincích či táborech. Teď prožívám úspěchy i neúspěchy svých synů, snach i vnoučat a moc jim všem fandím a přeji jim hlavně zdraví a vytrvalost. Se zájmem sleduji dění v oddíle a mám radost, jak se celému týmu daří organizovat soustředění, tábory, závody i tréninky pro různé kategorie. Vše sleduji přes internet a jsem všem vděčná za to, co pro orientační běh ze svého volného času děláte, a že toho není málo. Za sebe mohu přispět akorát tak pečením buchet při pořádání závodů vašim oddílem, což činím velmi ráda. Mám z vás všech velkou radost. Julince Finstrlové, děkuji za to, že se ujala vydávání Polarisu, který si ráda i několikrát dokola přečtu. Děkuji také všem, kteří do Polarisu přispíváte, a těším se na další články i od vás ostatních. Přestože vás všechny neznám, prožívám vaše zážitky s vámi.

Helena Finstrlová

Polaris — XXIV. ročník — #187

Autoři: Vojtěch Marek, Rea Coufalová, Lucie
Finstřlová, Lenka Kočová, Elena Tomanová,
Pavel Brlica, Tomáš Urbánek, Ester
Smítalová, Daniel Hájek, Petra Václavková,
Eva Malivánková, Eva Marková, Alena
Finstřlová, Klára Kočová, Helena Finstřlová

Děkuji všem, kteří napsali článek, i všem, kteří
přečeli celý Polaris až sem